

Γράφει ο **Σταύρος Μανίκας**

«Ο πόλεμός τους διαλύει ότι άφησε όρθιο η ειρήνη τους».

Μπέρτολτ Μπρεχτ

Ο καλύτερος και ασφαλέστερος τρόπος για να κατανοήσει κάποιος και ταυτόχρονα να επεξεργαστεί και να επεξηγήσει την ιστορική πορεία των γεγονότων είναι η γνώση των όρων που συμβάλλουν στην δημιουργία τους.

Για να προχωρήσουμε στην ανάλυση αυτών των γεγονότων θα πρέπει πρώτα να δώσουμε απάντηση στο γενικό ερώτημα «τι είναι ο πόλεμος».

«Πόλεμος είναι μια πράξη βίας προορισμένη να εξαναγκάσει τον έναν αντίπαλο να εκτελέσει την θέληση του άλλου» είναι ο εύκολος ορισμός του πολέμου . Όμως αν δεν προσθέσουμε πως ο πόλεμος είναι μια πολιτική πράξη,ένα πολιτικό όργανο καμωμένο να σκοτώνει , να εξοντώνει, να καταστρέφει το έμψυχο και άψυχο υλικό (πόρους ,μέσα παραγωγής, υποδομές) τότε ο πρώτος ορισμός είναι ελλιπής.

Επομένως ο πόλεμος είναι καθαρά μια πολιτική πράξη βίας που στόχο έχει την υποταγή του ενός αντιπάλου στην θέληση του άλλου.

Από τις αρχές του προηγούμενου αιώνα (το 1916) ο Β.Ι. Λένιν έγραψε ότι **«η ιμπεριαλιστική τάση για μεγάλες αυτοκρατορίες είναι πέρα για πέρα πραγματοποιήσιμη και στην πράξη πραγματοποιείται συχνά με τη μορφή ιμπεριαλιστικής ένωσης αυτοτελών και ανεξάρτητων,με την πολιτική σημασία της λέξης, κρατών»**

Επίσης επισημαίνει πως **το οικονομικό μοίρασμα του κόσμου από τα μονοπώλια προϋποθέτει και το εδαφικό μοίρασμα της γης ανάμεσα στις μεγαλύτερες κεφαλαιοκρατικές δυνάμεις.** Η τοποθέτηση κεφαλαίων στην οικονομία άλλων χωρών οδηγούσε τα ιμπεριαλιστικά κράτη , στην τάση να μετατρέπουν τις ασθενείς χώρες σε αποικίες, με στόχο τη μεγαλύτερη εγγύηση στη διαφύλαξη των επενδύσεων. Τα διεθνή μονοπώλια ωθούν τις κυβερνήσεις των χωρών τους στην κατάκτηση ξένων εδαφών. Και τούτο γιατί η πολιτική κυριαρχία εδραιώνει τις θέσεις που έχουν στην οικονομία των χωρών αυτών. Η τάση κατάληψης ξένων εδαφών και ο πόλεμος συνδέονται αδιάρρηκτα με τα μονοπώλια και πηγάζουν απ' αυτά.

Το εδαφικό μοίρασμα του κόσμου και η δημιουργία του αποικιοκρατικού συστήματος τέλειωσε στις αρχές του προηγούμενου αιώνα και αμέσως άρχισε η πάλη για το ξαναμοίρασμά του.

Οι δυο παγκόσμιοι πόλεμοι και αρκετοί τοπικοί,εκφράζουν αλλά και αποδεικνύουν τη διαπάλη των καπιταλιστών για το ξαναμοίρασμα των αγορών και σφαιρών επιρροής.

Δικαίωσαν,δηλαδή ,τα γεγονότα με δραματικό τρόπο την ανάλυση του Λένιν καθώς και την πρόβλεψη του,για τα γνωρίσματα της εποχής του ιμπεριαλισμού.

Ο διαμελισμός και ο πόλεμος στα εδάφη της Γιουγκοσλαβίας (1989 και μετά) είναι πια ολοφάνερο πως αποσκοπούσε στο μοίρασμα των αγορών,ήταν επίσης και το πρόκριμα για το μοίρασμα των αγορών αλλά και των εδαφών της Σοβιετικής Ένωσης.

Ανάλογα φαινόμενα υπάρχουν σε όλον τον κόσμο.

Από το 1949 μέχρι και σήμερα , το εργαλείο των ιμπεριαλιστών,των καπιταλιστών είναι το NATO , ο πιο βάρβαρος ιμπεριαλιστικός συνασπισμός για την καταστολή των λαών.

Δημιουργήθηκε τον Απρίλη του 1949 έχοντας σαν πρόσχημα τον «σοβιετικό κίνδυνο» καθώς και την - δήμεν - σταθεροποίηση της ειρήνης στην Ευρώπη.

Δεν είναι τυχαία η δήλωση του πρώτου Γενικού Γραμματέα του NATO , του λόρδου Ισμέι ,πως ο σκοπός της ίδρυσης του ήταν να «νομιμοποιήσει την παρουσία των ΗΠΑ στην Ευρώπη, να κρατήσει τους σοβιετικούς έξω και τους γερμανούς κάτω».

Ήταν μια δήλωση που παρουσίαζε την δικαιολογία και απέκρυπτε τον πραγματικό σκοπό αλλά και τα χαρακτηριστικά του NATO και που δεν είναι τίποτε άλλο παρά το εξής:

Μια αντικομμουνιστική, ιμπεριαλιστική συμμαχία, ένας στρατιωτικός μηχανισμός (με δήθεν αμυντικά χαρακτηριστικά) , ένας επιθετικός πολιτικός οργανισμός επιβολής των ιμπεριαλιστικών σχεδίων στους λαούς. Είναι δηλαδή το NATO το μακρύ χέρι αυτού ακριβώς που είχε προβλέψει ο Λένιν και που ο ίδιος ονόμαζε «ανώτατο στάδιο του καπιταλισμού», του Ιμπεριαλισμού δηλαδή με σημερινά δεδομένα του ολοκληρωτικού καπιταλισμού.

Με την διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης και με την έλλειψη αντίβαρου στη διεθνή πολιτική σκακιέρα, ο Ιμπεριαλισμός - με επικεφαλής τις ΗΠΑ και με την βοήθεια των κυβερνήσεων άλλων μελών του ιμπεριαλιστικού πλέγματος- πέρασε στην αντεπίθεση, κάτι που εκφράστηκε με το «περίφημο» δόγμα της «Νέας Τάξης Πραγμάτων».

Η περιβόητη αυτή νέα τάξη δεν ήταν τίποτε άλλο παρά η κοινή συνισταμένη της στρατηγικής των αστικών τάξεων στο δυτικό κόσμο - να δρέψουν τους “καρπούς” της αντεπανάστασης, να επεκταθεί η κυριαρχία των πολυεθνικών και του κεφαλαίου σε νέες περιοχές, να βρεθούν νέοι φυσικοί πόροι και νέο φτηνό εργατικό δυναμικό προς εκμετάλλευση.

Έτσι από τις αρχές της δεκαετίας του '90 και μέχρι σήμερα, το NATO, έγινε ο «θεματοφύλακας-σερίφης» του ολοκληρωτικού καπιταλισμού, εξαντλώντας κάθε έννοια της βαρβαρότητας , καταπιέζοντας λαούς και βάζοντας κάθε του πράξη με το αίμα αθώων , αμάχων και γυναικόπαιδων («παράπλευρες απώλειες» τις λένε οι καπιταλιστές)..

Ενδεικτικά τα παραδείγματα:

- 2.500 Σέρβοι άμαχοι νεκροί στην δολοφονική επέμβαση του NATO στη Γιουγκοσλαβία,
- 12.500 άμαχοι τραυματίες έμαθαν από πρώτο χέρι πως ακριβώς εννοούν και τι είναι οι «ειρηνευτικές» ενέργειες της βορειοατλαντικής συμμαχίας.
- 500 άμαχους νεκρούς άφησαν στο Κόσοβο οι βομβαρδισμοί του NATO
- 13.000 Σέρβοι πολίτες είναι στην λίστα αγνοουμένων μέχρι σήμερα.
- 14.000 άμαχοι νεκροί του «πολέμου κατά της τρομοκρατίας» στο Αφγανιστάν (2001 μέχρι σήμερα).
- Η ιμπεριαλιστική εισβολή στη Λιβύη για το μοίρασμα των πετρελαίων της ,κόστισε τη ζωή σε τουλάχιστον 1.100 πολίτες.
- Χρήση του ραδιενεργού απεμπλουτισμένου ουρανίου ,από τους NATOικούς ,σε τουλάχιστον δυο πολέμους: στη Γιουγκοσλαβία και στη Λιβύη με ανυπολόγιστες μελλοντικές συνέπειες στην υγεία των λαών.

Αυτά είναι μερικά τραγικά παραδείγματα που επιβεβαιώνουν τον αρχικό ορισμό του πολέμου ως προς την εξόντωση του έμψυχου δυναμικού . Έχουμε όμως και την λεηλάτηση και καταστροφή των πόρων και υποδομών :

• **1.800 ιδιωτικοποιήσεις δημόσιας περιουσίας**, έγιναν στη Γιουγκοσλαβία μετά το ΝΑΤΟϊκό πόλεμο. Το πλιάτσικο απ τις πολυεθνικές της λαϊκής περιουσίας και το «πρόγραμμα οικονομικής (καπιταλιστικής) ανασυγκρότησης» **την ανέλαβαν η Παγκόσμια Τράπεζα και ΔΝΤ.**

• τα χρυσά συμβόλαια για την εκμετάλλευση των πετρελαϊκών πηγών της Λιβύης (πρώτη πετρελαιοπαραγωγός χώρα στην αφρικανική ήπειρο με 46,5 δισεκατομμύρια βαρέλια πετρελαίου, το 3,5% των παγκόσμιων αποθεμάτων) από μεγάλους μονοπωλιακούς ομίλους (Total-Γαλλία, BP-Βρετανία, CocoonoPhillips & Marathon-ΗΠΑ, Repsol-Ισπανία, Eri-Ιταλία).

• **την απίστευτη κερδοφορία της βιομηχανίας πολεμικών συστημάτων.**

A) 411 δισεκατομμύρια δολάρια ξοδεύτηκαν σε πολεμικές δαπάνες παγκοσμίως το 2010.

B) 1,7 δις. δολαρίων συμφωνία “έκλεισε” ο μονοπωλιακός κολοσσός οπλικών συστημάτων Northrop Gruman στη ΝΑΤΟϊκή Σύνοδο του Σικάγο (Μάης 2012).

Γ) 11 δις. δολάρια δαπάνησαν οι ελληνικές κυβερνήσεις (ΠΑΣΟΚ και ΝΔ) για εισαγωγές οπλικών συστημάτων τη δεκαετία 2000-2010. Τη δεκαετία 1990-2000 το αντίστοιχο ποσό ήταν 21,3 δις. δολάρια. Πρόκειται για το 2ο υψηλότερο ποσό (2-3% επί του ΑΕΠ) πολεμικών δαπανών εντός της συμμαχίας του ΝΑΤΟ .

Στον κρατικό προϋπολογισμό του 2011 – εν μέσω καπιταλιστικής κρίσης – εγκρίθηκε κονδύλι δαπανών υπέρ του ΝΑΤΟ αυξημένο κατά 22,5% σε σχέση με το 2010!

Δ) 8,5 δις ευρώ έχει πληρώσει στο ΝΑΤΟ την τελευταία διετία η Ελλάδα. Οι περικοπές των μισθών από το τρίτο μνημόνιο είναι ύψους περίπου 1,5 δις. ευρώ και οι περικοπές συντάξεων 5,4 δις. Ευρώ για την περίοδο 2013-2016. Σύνολο 6,9 δις Ευρώ. Το συμπέρασμα είναι πως: **αν η Ελλάδα δεν πλήρωνε το ιμπεριαλιστικό χαράτσι στο ΝΑΤΟ πολύ απλά θα είχαν αποσοβηθεί οι περικοπές μισθών και συντάξεων για την επόμενη τριετία .**

Ε) Στις 15 Μαρτίου -και με πλήρη εξαθλίωση του λαού- πάρθηκε απόφαση του ΚΥΣΕΑ με υπογραφές Τσίπρα και Καμμένου για διακρατική συμφωνία με τις ΗΠΑ (Lockheed) για τον εκσυγχρονισμό πέντε πολεμικών αεροσκαφών ηλικίας 35 ετών .(Ο εκσυγχρονισμός θα κρατήσει 7 χρόνια και αυτό σημαίνει ότι όταν θα παραδοθούν τα αεροπλάνα θα είναι ηλικίας 42 ετών!) .Το κόστος του προγράμματος, που έγινε με απευθείας ανάθεση, ανέρχεται στα 500 εκατ. δολάρια.

Επομένως η χώρα μας δεν είναι θύμα μιας χούφτας ιμπεριαλιστών αλλά οι πολιτικές επιλογές την θέλουν και είναι οργανικά ενταγμένη στο ιμπεριαλιστικό πλέγμα , με ισχυρές αλληλοεξαρτήσεις από ΗΠΑ και ΕΕ.

Αν δεν είναι αφελές το επικίνδυνο επιχείρημα πως «η Ελλάδα δεν είναι μέρος αυτού του πλέγματος , επειδή δεν είναι σε θέση να διεξάγει στρατιωτική επίθεση (επιθετικό πόλεμο)», τότε λέγεται εκ του πονηρού γιατί η συμμετοχή της Ελλάδας σε ΝΑΤΟϊκές επεμβάσεις υπήρξε πάντα σημαντική και ουσιώδης:

- Έδωσε προς χρήση το λιμάνι της Θεσσαλονίκης και επέτρεψε να γίνει αποβίβαση στρατευμάτων στις ακτές της Πιερίας για την επέμβαση στην Γιουγκοσλαβία
- η Κρήτη μετατράπηκε σε αεροπλανοφόρο και έγινε χρήση της Σούδας για την επέμβαση στην Λιβύη
- στο Αφγανιστάν οι ελληνικές ένοπλες δυνάμεις ενίσχυσαν την ISAF με προσωπικό.
- στον πόλεμο του Ιράκ προσφέρθηκαν οι βάσεις Σούδας και Ανδραβίδας, ενώ η φρεγάτα “Κουντουριώτης” του πολεμικού ναυτικού ήταν στον Περσικό κόλπο.

Είναι δεδομένη η στάση και η ταύτιση των αστικών κομμάτων (Νέας Δημοκρατίας , ΠΑΣΟΚ συμπεριλαμβανομένων του Ποταμιού, της ΔΗΜΑΡ, των Ανεξαρτήτων Ελλήνων, της

νεοναζιστικής Χρυσής Αυγής) με το NATO και το χαρακτήρα της ιμπεριαλιστικής συμμαχίας .

Αυτό που παρουσιάζει ενδιαφέρον είναι η διγλωσσία του ΣΥΡΙΖΑ και στο θέμα του NATO. Το προεκλογικό πολιτικό πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ ανέφερε πως «σταθερή και αμετάκλητη παραμένει η στρατηγική μας θέση για την ανάγκη να αποδεσμευτούμε από το NATO».

Σήμερα όμως βλέπουμε μια στροφή 180 μοιρών που αποδεικνύεται περίτρανα από τους χορούς του υπουργού Κοτζιά στην Σύνοδο κορυφής του NATO στην Αττάλεια, στην οικονομική και «ανθρωπιστική» ενίσχυση των φασιστών της Ουκρανίας και του Ποροσένκο.

Σε συνέντευξή του στον Αντένα και στην Μ. Χούχλη τον Μάη του 2014, **ο Αλέξης Τσίπρας ξεκαθαρίζει την θέση του κόμματος του και κόβει ουσιαστικά κάθε δεσμό που είχε- έστω και σε επίπεδο διαλεκτικής- με την αριστερά, διαλέγοντας με σαφήνεια την πλευρά των καπιταλιστών, λέγοντας τα εξής:**

«Διότι ισχυρίζομαι και το λέω με όλη τη δύναμη της φωνής μου ότι η χώρα πράγματι είναι μια χώρα που ανήκει στο δυτικό πλαίσιο, ανήκει στην Ε.Ε., στο NATO, αυτό δεν αμφισβητείται, όμως δεν μπορεί να είναι μια χώρα ασήμαντη της Δύσης που θα ακολουθεί άκριτα τις επιλογές των ισχυρών της δύσης.»

Η πολιτική επιλογή του ΣΥΡΙΖΑ στοχεύει στην αναβάθμιση του ρόλου της ελληνικής αστικής τάξης στους ενδοαστικούς ανταγωνισμούς και το «πλασάρισμα» του ελληνικού καπιταλισμού σε καλύτερη θέση στο ιμπεριαλιστικό πλέγμα. Προς αυτήν την κατεύθυνση, ο ΣΥΡΙΖΑ δηλώνει και δείχνει πως είναι έτοιμος να λάβει ενεργό μέρος στην υλοποίηση των βάρβαρων ευρωατλαντικών στρατιωτικών-πολεμικών σχεδιασμών, βάζοντας το λαό σε νέες εξαιρετικά επικίνδυνες περιπέτειες.

***Ο Σταύρος Μανίκας είναι εργαζόμενος στην ΕΘΕΛ-ΟΣΥ**